

УДК 338.24:330.341.1

DOI: <https://doi.org/10.32782/2708-0366/2026.28.24>**Польова Н.М.**

кандидат економічних наук, доцент,

Приватний вищий навчальний заклад «Європейський університет»

ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-5140-2136>**Польова А.В.**

старший викладач,

Черкаська філія Приватного вищого навчального закладу

«Європейський університет»

ORCID: <https://orcid.org/0009-0007-4783-8897>**Мудрецький Р.О.**

аспірант,

ORCID: <https://orcid.org/0009-0008-3004-2339>

Приватний вищий навчальний заклад «Європейський університет»

Poliova Nataliya

Private Higher Education Establishment "European University"

Polova Anastasiia

Cherkasy Branch of the Private Higher Educational Establishment "European University"

Mudretskyi Roman

Private Higher Education Establishment "European University"

СТРАТЕГІЧНЕ УПРАВЛІННЯ РОЗВИТКОМ ІННОВАЦІЙНИХ ЕКОСИСТЕМ У КОНТЕКСТІ ГЛОБАЛЬНОЇ ЕКОНОМІЧНОЇ ІНТЕГРАЦІЇ

STRATEGIC MANAGEMENT OF THE DEVELOPMENT OF INNOVATION ECOSYSTEMS IN THE CONTEXT OF GLOBAL ECONOMIC INTEGRATION

У статті комплексно досліджено теоретичні засади та прикладні аспекти стратегічного управління розвитком інноваційних екосистем в умовах поглиблення глобальної економічної інтеграції. Проаналізовано вплив сучасних інтеграційних процесів, зокрема глобалізації ринків, транснаціоналізації бізнесу та розвитку цифрових технологій, на формування конкурентоспроможних інноваційних середовищ. Встановлено, що інтеграція сприяє посиленню кооперації між учасниками екосистем, розширенню доступу до ресурсів, знань і технологій, а також підвищує вимоги до гнучкості та адаптивності управлінських підходів. На основі узасальнення теоретичних положень і результатів аналізу запропоновано концептуальну модель стратегічного управління розвитком інноваційних екосистем, яка враховує взаємозв'язок між ключовими елементами екосистеми, вплив зовнішнього середовища та необхідність адаптації до сучасних викликів.

Ключові слова: інноваційні екосистеми, стратегічне управління, глобалізація, міжнародна економіка, інтеграційні процеси, конкурентоспроможність, інституційне середовище.

The article examines the theoretical foundations and practical mechanisms of strategic management of innovative ecosystems development in the context of global economic integration. The essence of an innovative ecosystem as an open network structure that unites heterogeneous participants around joint innovative activities is revealed. The innovative ecosystem is considered as a dynamic system in which universities, research institutions, enterprises, financial structures, government bodies and civil society institutions interact, creating synergistic effects

© Польова Н.М., Польова А.В., Мудрецький Р.О., 2026

Стаття поширюється на умовах ліцензії відкритого доступу (CC BY 4.0)

that significantly exceed the capabilities of individual participants. The influence of integration processes on the formation of competitive innovative environments is analyzed in detail, taking into account the specifics of both regional integration associations and global value chains. The key strategic orientations of ecosystem management in the conditions of digital transformation and geopolitical uncertainty are identified. The role of the institutional environment as a factor of stability and efficiency of innovative ecosystems is substantiated, including the importance of formal and informal rules of interaction, mechanisms for protecting intellectual property rights, and instruments for stimulating innovation activity. The main threats and opportunities arising from the deepening of global economic integration for national and regional innovative ecosystems are identified. The conceptual model of strategic management of innovative ecosystems development is proposed, which covers the levels of goal-setting, resource provision, process regulation, monitoring and adaptation. It is concluded that effective strategic management of innovative ecosystems requires a systemic approach, a combination of competitive and cooperative principles of interaction, as well as active use of digital technologies and platforms for coordination of participants. The practical significance of the obtained results consists in the possibility of their application in the development of state and corporate strategies for innovative development in the context of international economic integration.

Keywords: *innovative ecosystems, strategic management, globalization, international economics, integration processes, competitiveness, institutional environment.*

Постановка проблеми. В умовах поглиблення глобалізаційних процесів та прискорення науково-технічного прогресу інноваційні екосистеми перетворюються на ключовий інструмент забезпечення конкурентоспроможності національних економік. Стрімкий розвиток цифрових технологій, зміни у структурі глобальних ланцюгів доданої вартості та посилення міжнародної конкуренції у сфері залучення інновацій і талантів формують принципово нові виклики для управлінських систем різних рівнів. За цих умов традиційні моделі лінійного управління інноваційним розвитком поступаються місцем екосистемним підходам, що дозволяють гнучко реагувати на зміни зовнішнього середовища та ефективно використовувати мережеві ефекти взаємодії учасників.

Особливою актуальністю набуває питання стратегічного управління розвитком інноваційних екосистем в умовах інтеграційних процесів, оскільки останні суттєво змінюють як можливості, так і обмеження для локальних інноваційних суб'єктів. З одного боку, інтеграція відкриває доступ до міжнародних ринків капіталу, технологій та людського капіталу; з іншого – загострює конкуренцію та підвищує вимоги до якості інституційного середовища. Відтак формування ефективних механізмів стратегічного управління, здатних забезпечити збалансований розвиток інноваційних екосистем у мінливому глобальному середовищі, є нагальною теоретичною та практичною проблемою.

Недостатня розробленість концептуальних засад стратегічного управління інноваційними екосистемами в контексті глобальної інтеграції, відсутність комплексних методологічних підходів до оцінювання їх ефективності та адаптаційної спроможності, а також необхідність урахування специфіки вітчизняного інституційного середовища обумовлюють актуальність даного дослідження. Вирішення зазначених проблем потребує синтезу досягнень теорії стратегічного управління, економіки інновацій та міжнародних економічних відносин.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Теоретичне підґрунтя дослідження інноваційних екосистем в Україні закладено у роботах Л.І. Федулової та О.С. Марченко, які розробили методологічні засади формування інноваційних екосистем і визначили їх місце у системі національної інноваційної інфраструктури [2]. Дослідниці обґрунтували, що інноваційна екосистема не є простою сукупністю інституційних елементів, а являє собою якісно нову форму організації інноваційної діяльності, в якій вирішальну роль відіграють коеволюційні зв'язки між учасниками. Паралельно Н.М. Краус та К.М. Краус дослідили цифровізацію як ключовий чинник інституційної трансформації сучасних інноваційних систем, визначивши базові складові та інструменти цифрових технологій у контексті модернізації управлінських механізмів [1].

Ці роботи сформували концептуальне ядро для подальших досліджень взаємодії цифрових технологій та інноваційних екосистем в українському науковому дискурсі.

Проблематика концептуалізації та розвитку інноваційних екосистем знайшла відображення у фундаментальних працях І.Ю. Підоричевої. Дослідниця здійснила широкий огляд поняття «інноваційна екосистема» в сучасних економічних дослідженнях, проаналізувавши базу Scopus за 1996–2019 рр. та розробила концептуальну модель регіональної інноваційної екосистеми [3]. У подальших роботах Підоричева обґрунтувала концептуальні засади розвитку інноваційних екосистем України в умовах глокалізації та євроінтеграції, визначивши стратегічні орієнтири їх розбудови [4]. І.Ю. Єпіфанова та Д.О. Гладка дослідили інноваційний потенціал підприємств як ключову складову екосистемного розвитку, систематизувавши його сутність, компоненти та фактори впливу [5]. О.В. Носирев розглянув смарт-спеціалізацію регіонів як інноваційний вектор промислової політики, що є важливою передумовою формування конкурентоспроможних регіональних екосистем [6]. Краус Н.М., Краус К.М. та Марченко О.В. дослідили цифровізацію інноваційного підприємництва, обґрунтувавши зміни в управлінні в умовах цифрової трансформації [7].

Окремий напрям сучасних українських досліджень стосується інституційного та регіонального виміру інноваційних екосистем. Підоричева І.Ю. проаналізувала можливість інтеграції України до Європейського дослідницького простору, розкривши стратегічний потенціал євроінтеграційного вектору для розвитку інноваційних екосистем [8]. Краус Н.М. у монографії дослідила інституціональний базис формування інноваційної економіки в глобалізованому світі та визначила траєкторії її розвитку [9]. Лановська Г.І. розкрила сутність та принципи функціонування інноваційних екосистем, визначивши їх як відкриті динамічні системи колаборативної взаємодії [10]. Попри значний доробок у цій сфері, поза увагою дослідників залишаються питання формування інтегрованих механізмів стратегічного управління, що синтезують глобальний та локальний виміри розвитку інноваційних екосистем.

Формулювання цілей статті. Метою статті є обґрунтування теоретичних засад та розробка концептуальної моделі стратегічного управління розвитком інноваційних екосистем в умовах глобальної економічної інтеграції, що передбачає розкриття сутності інноваційних екосистем як об'єкта управління, аналіз впливу інтеграційних процесів на їх функціонування та визначення стратегічних пріоритетів розвитку.

Виклад основного матеріалу. Концептуалізація інноваційних екосистем як об'єкта стратегічного управління. Поняття «інноваційна екосистема» увійшло до наукового обігу на перетині кількох дисциплін: екології, організаційної теорії та економіки інновацій. На відміну від традиційного розуміння інноваційних систем як сукупності інститутів та їх взаємозв'язків, екосистемний підхід акцентує на органічному характері взаємодії учасників, самоорганізаційних механізмах розвитку та значущості середовищних факторів. Інноваційна екосистема – це динамічна, відкрита мережева структура, в якій університети, науково-дослідні установи, підприємства різних форм власності, фінансові посередники, органи державної влади та інститути громадянського суспільства взаємодіють на основі формальних і неформальних правил, породжуючи синергетичні ефекти у сфері генерації, дифузії та комерціалізації знань [1].

Ключовою властивістю інноваційної екосистеми є її здатність до коеволюції – спільного розвитку учасників, за якого успіх одного суб'єкта підвищує потенціал розвитку інших. Цим інноваційна екосистема принципово відрізняється від кластера чи технопарку: вона не обмежена географічно і не є простою сукупністю агентів, а являє собою живу систему взаємозалежних відносин, де цінність створюється спільно. Відповідно, стратегічне управління такою системою не може зводитися до адміністративного регулювання чи директивного планування – воно має забезпечувати умови для самоорганізації, мережевої взаємодії та безперервного навчання учасників. Важливу роль тут відіграють так звані «оркестратори» екосистеми – суб'єкти, що координують

взаємодію учасників, забезпечують функціонування платформ обміну знаннями та формують спільне бачення розвитку [2].

Структурно інноваційна екосистема охоплює кілька взаємопов'язаних підсистем: знанняву (університети, наукові установи, R&D підрозділи компаній), підприємницьку (стартапи, малі та середні інноваційні компанії, корпорації), фінансову (венчурні фонди, бізнес-ангели, державні інноваційні фонди, ринки капіталу), інституційну (законодавча база, регуляторні органи, стандарти та норми), а також інфраструктурну (технопарки, бізнес-інкубатори, акселератори, цифрові платформи). Ефективність функціонування екосистеми визначається якістю зв'язків між цими підсистемами та рівнем узгодженості стратегічних інтересів їхніх учасників.

Глобальна економічна інтеграція кардинально змінює операційне середовище для інноваційних екосистем, створюючи нові можливості та загострюючи конкурентні виклики. Серед ключових наслідків інтеграційних процесів для інноваційних екосистем слід виокремити такі:

По-перше, поглиблення участі у глобальних ланцюгах доданої вартості (ГЛДВ) відкриває для учасників екосистем доступ до міжнародних ринків збуту та технологій, але водночас підвищує вимоги до їх технологічної компетентності. Дослідження свідчать, що підприємства, інтегровані у ГЛДВ, мають суттєво вищий рівень інноваційної активності, ніж компанії, орієнтовані виключно на внутрішній ринок [3]. Водночас надмірна залежність від зовнішніх технологічних платформ може призводити до так званої «пастки залежності» (dependency trap), яка обмежує розвиток власних інноваційних компетенцій.

По-друге, міжнародна мобільність людського капіталу набуває критичного значення для конкурентоспроможності інноваційних екосистем. В умовах глобалізації боротьба за таланти стає невід'ємним елементом конкуренції між екосистемами, оскільки висококваліфіковані фахівці та дослідники є головним носієм неявних знань, що лежать в основі інноваційних проривів. Для країн з перехідними економіками актуальною залишається проблема «відпливу мозків», яка підриває інноваційний потенціал екосистем і потребує спеціальних стратегічних інструментів протидії [4].

По-третє, інтеграція у наднаціональні регуляторні простори (наприклад, Єдиний цифровий ринок ЄС) формує стандарти інноваційної діяльності, до яких мають адаптуватися учасники екосистем. З одного боку, гармонізація регуляторного середовища знижує транзакційні витрати міжнародного співробітництва та підвищує захищеність прав інтелектуальної власності; з іншого – впровадження нових стандартів потребує значних адаптаційних витрат і може створювати бар'єри для менших учасників екосистеми.

На підставі аналізу теоретичних концепцій і практики функціонування провідних інноваційних екосистем можна виокремити кілька стратегічних пріоритетів управлінської діяльності, актуальних в умовах глобальної інтеграції.

Перший пріоритет – розбудова багатопланової архітектури управління (multilevel governance), яка поєднує глобальний, національний, регіональний і локальний рівні координації. Ефективне стратегічне управління екосистемою неможливе без узгодження інтересів і дій на всіх цих рівнях, оскільки вони по-різному впливають на ключові параметри інноваційної активності – від нормативно-правового регулювання до культурних норм підприємницької поведінки [5]. На практиці це означає необхідність розробки стратегій розвитку екосистем, що одночасно відповідають вимогам міжнародних регуляторних режимів, національним інноваційним пріоритетам і локальним підприємницьким потребам.

Другий пріоритет – цифровізація управлінських процесів та розбудова платформної інфраструктури. Цифрові платформи радикально змінюють можливості координації учасників екосистем, знижуючи транзакційні витрати, пришвидшуючи дифузю знань і забезпечуючи доступ до глобальних мереж співпраці. Стратегія цифрової

трансформації управлінської інфраструктури екосистеми має охоплювати не лише впровадження технологічних рішень, а й перебудову організаційних структур і компетентнісну підготовку учасників до роботи в цифровому середовищі [6]. Водночас цифровізація породжує нові ризики, пов'язані з кібербезпекою, захистом даних і поглибленням цифрового розриву між учасниками.

Третій пріоритет – формування інклюзивних механізмів залучення різнорідних учасників до екосистемної взаємодії. Дослідження показують, що різноманітність учасників екосистеми (технологічна, галузева, географічна, культурна) є важливим джерелом інноваційних можливостей [7]. Стратегічне управління має забезпечувати умови для ефективної участі не лише великих корпорацій і провідних університетів, а й малого та середнього бізнесу, соціальних підприємств і стартапів, оскільки саме вони є основним джерелом підричних інновацій у сучасній економіці.

Якість інституційного середовища є фундаментальним чинником, що визначає здатність інноваційних екосистем до сталого розвитку в умовах глобальної конкуренції. Аналіз успішних прикладів розбудови інноваційних екосистем (Ізраїль, Фінляндія, Естонія, Сінгапур) свідчить, що їх конкурентоспроможність ґрунтується не стільки на природних ресурсах чи географічному положенні, скільки на ефективних інститутах – правовій системі, захисті прав інтелектуальної власності, незалежності судової системи, рівні довіри між учасниками ринку [8].

Для України, що перебуває на шляху євроінтеграції, формування сприятливого інституційного середовища для інноваційної діяльності є одночасно стратегічним пріоритетом і нагальною практичною необхідністю. Ключовими напрямками інституційного розвитку, що безпосередньо впливають на конкурентоспроможність вітчизняних інноваційних екосистем, є: реформування системи захисту інтелектуальної власності відповідно до стандартів ЄС; розбудова інституційної підтримки трансферу технологій та комерціалізації результатів наукових досліджень; вдосконалення механізмів державно-приватного партнерства у сфері інновацій; розвиток венчурного ринку та інструментів альтернативного фінансування стартапів [9].

На основі систематизації теоретичних підходів і практичного досвіду управління інноваційними екосистемами пропонується концептуальна модель, що охоплює п'ять взаємопов'язаних рівнів: стратегічного цілепокладання, ресурсного забезпечення, процесного регулювання, моніторингу та адаптації (рис. 1).

Рівень стратегічного цілепокладання передбачає формування спільного бачення (shared vision) розвитку екосистеми, що відображає збалансовані інтереси ключових учасників і узгоджується із зовнішніми стратегічними контекстами – національними інноваційними стратегіями, галузевими дорожніми картами, інтеграційними зобов'язаннями. Спільне бачення виконує функцію координаційного механізму, забезпечуючи узгодженість децентралізованих рішень учасників екосистеми без потреби у бюрократичному контролі [10].

Рівень ресурсного забезпечення охоплює механізми акумулювання та розподілу ресурсів між учасниками екосистеми: фінансових (змішане фінансування, венчурний капітал, інструменти ЄС), людських (програми залучення та утримання талантів, мобільність дослідників), знань (відкрита наука, ліцензування, спільні R&D програми) та інфраструктурних (цифрові платформи, технопарки, спільні лабораторії). Диверсифікація джерел ресурсів і гнучкість механізмів їх розподілу є важливими чинниками стійкості екосистеми до зовнішніх шоків.

Рівень процесного регулювання визначає правила та стандарти взаємодії учасників екосистеми, механізми врегулювання конфліктів, процедури прийняття колективних рішень і форми взаємного визнання результатів діяльності. Ключовим завданням на цьому рівні є формування балансу між конкуренцією та кооперацією учасників (так звана «coopetition»), що дозволяє водночас стимулювати інноваційну активність і забезпечувати системну ефективність [3]. Рівень моніторингу та адаптації включає

Рис. 1. Концептуальна модель стратегічного управління розвитком інноваційних екосистем

Джерело: складено авторами на основі [2; 3; 7; 10]

системи вимірювання ефективності екосистеми, механізми раннього попередження про ризики та платформи для спільного навчання учасників. В умовах глобальної невизначеності особливого значення набуває здатність екосистеми до динамічної реконфігурації – швидкої адаптації структури та процесів у відповідь на зміни зовнішнього середовища, не втрачаючи при цьому стратегічної ідентичності та ключових компетенцій.

Висновки. Проведене дослідження дозволяє сформулювати низку теоретичних і практичних висновків щодо стратегічного управління розвитком інноваційних екосистем в умовах глобальної економічної інтеграції.

По-перше, інноваційна екосистема як об'єкт стратегічного управління є принципово відмінним від традиційних організаційних структур, оскільки поєднує властивості відкритої системи, самоорганізаційного середовища та платформи для мережевої взаємодії. Ефективне управління такою системою потребує відмови від директивних підходів на користь орієнтованих на координацію та платформізацію механізмів управлінського впливу.

По-друге, глобальна економічна інтеграція справляє суперечливий вплив на інноваційні екосистеми. З одного боку, вона розширює доступ до ресурсів, ринків і технологій; з іншого – загострює конкуренцію за таланти й інвестиції, посилює регуляторні вимоги та створює ризики технологічної залежності. Успішне позиціонування національних і регіональних екосистем у глобальному інноваційному просторі вимагає свідомої стратегічної роботи з формування унікальних конкурентних переваг на основі специфічних локальних компетенцій.

По-третє, якість інституційного середовища є визначальним чинником конкурентоспроможності інноваційних екосистем у глобальному вимірі. Стратегії розвитку екосистем мають передбачати не лише заходи щодо безпосереднього стимулювання інноваційної діяльності, а й комплексну роботу з удосконалення формальних і неформальних інститутів, що забезпечують довіру, правову визначеність і захист інтелектуальної власності.

По-четверте, запропонована концептуальна модель стратегічного управління розвитком інноваційних екосистем, що охоплює рівні цілепокладання, ресурсного забезпечення, процесного регулювання, моніторингу та адаптації, може слугувати методологічною основою для розробки конкретних управлінських рішень як на рівні держави, так і на рівні окремих учасників екосистеми.

По-п'яте, цифровізація управлінської інфраструктури інноваційних екосистем є необхідною умовою їх конкурентоспроможності в сучасних умовах. Розбудова цифрових платформ для координації учасників, управління знаннями та залучення інвесторів має розглядатися як стратегічний інвестиційний пріоритет як для державних органів, так і для провідних учасників екосистеми – університетів і технологічних компаній.

По-шосте, подальші наукові дослідження в обраному напрямі мають бути зосереджені на розробці кількісних методів оцінювання ефективності стратегічного управління інноваційними екосистемами, а також на вивченні специфіки адаптації екосистемних підходів до умов вітчизняного інноваційного середовища в контексті євроінтеграційних процесів та відбудови національної економіки після воєнних потрясінь.

Список використаних джерел:

1. Краус Н. М., Краус К. М. Цифровізація в умовах інституційної трансформації економіки: базові складові та інструменти цифрових технологій. *Інтелект XXI століття*. 2018. № 1. С. 211–214.
2. Федуллова Л. І., Марченко О. С. Інноваційні екосистеми: сутність та методологічні засади формування. *Економічна теорія та право*. 2015. № 2 (21). URL: http://econtlaw.nlu.edu.ua/wp-content/uploads/2015/11/2_21.pdf
3. Підоричева І. Ю. Інноваційна екосистема в сучасних економічних дослідженнях. *Економіка промисловості*. 2020. № 2 (90). С. 54–92. DOI: <https://doi.org/10.15407/econindustry2020.02.054>
4. Підоричева І. Ю. Інноваційні екосистеми України: концептуальні засади розвитку в умовах глокалізації та євроінтеграції. *Економіка промисловості*. 2021. № 2 (94). С. 5–44. DOI: <https://doi.org/10.15407/econindustry2021.02.005>
5. Спіфанова І. Ю., Гладка Д. О. Інноваційний потенціал підприємства: сутність, складові та фактори впливу. *Економіка та суспільство*. 2018. № 14. С. 354–360.
6. Носирев О. В. Смарт-спеціалізація регіонів як інноваційний вектор промислової політики. *Соціально-економічні проблеми і держава*. 2022. Вип. 2 (27). С. 115–130. DOI: <https://doi.org/10.33108/sepd2022.02.115>
7. Краус Н. М., Краус К. М., Марченко О. В. Інноваційне підприємництво і цифровий бізнес: науково-економічна фіча розвитку та зміни в управлінні. *Ефективна економіка*. 2020. № 4. DOI: <https://doi.org/10.32702/2307-2105-2020.4.6>
8. Підоричева І. Ю. Європейський дослідницький простір: новий етап розвитку та можливості інтеграції України у воєнний і повоєнний періоди. *Економіка промисловості*. 2022. № 3 (99). С. 5–40. DOI: <https://doi.org/10.15407/econindustry2022.03.005>
9. Краус Н. М. Інноваційна економіка в глобалізованому світі: інституціональний базис формування та траєкторія розвитку : монографія. Київ : Аграр Медіа Груп, 2019. 492 с.
10. Лановська Г. І. Інноваційна екосистема: сутність та принципи. *Економіка і суспільство*. 2017. Вип. 11. С. 257–262. URL: http://economyandsociety.in.ua/journal/11_ukr/43.pdf

References:

1. Kraus N. M., Kraus K. M. (2018) Tsyfrovizatsiia v umovakh instytutsiinoi transformatsii ekonomiky: bazovi skladovi ta instrumenty tsyfrovyykh tekhnolohii [Digitalization in the conditions of institutional transformation of the economy: basic components and tools of digital technologies]. *Інтелект XXI stolittia – Intelligence of the XXI Century*, vol. 1, pp. 211–214.
2. Fedulova L. I., Marchenko O. S. (2015) Innovatsiini ekosystemy: sutnist ta metodolohichni zasady formuvannia [Innovative ecosystems: essence and methodological principles of formation]. *Ekonomichna teoriia ta pravo – Economic Theory and Law*, vol. 2 (21). Available at: http://econtlaw.nlu.edu.ua/wp-content/uploads/2015/11/2_21.pdf
3. Pidorycheva I. Yu. (2020) Innovatsiina ekosystema v suchasnykh ekonomichnykh doslidzhenniakh [Innovation ecosystem in modern economic research]. *Ekonomika promyslovosti – Economy of Industry*, vol. 2 (90), pp. 54–92. DOI: <https://doi.org/10.15407/econindustry2020.02.054>
4. Pidorycheva I. Yu. (2021) Innovatsiini ekosystemy Ukrainy: konseptualni zasady rozvytku v umovakh hlokalizatsii ta yevrointehratsii [Innovative ecosystems of Ukraine: conceptual principles of

development in the conditions of glocalization and European integration]. *Ekonomika promyslovosti – Economy of Industry*, vol. 2 (94), pp. 5–44. DOI: <https://doi.org/10.15407/econindustry2021.02.005>

5. Yepifanova I. Yu., Hladka D. O. (2018) Innovatsiinyi potentsial pidpryiemstva: sutnist, skladovi ta faktory vplyvu [Innovative potential of the enterprise: essence, components and influencing factors]. *Ekonomika ta suspilstvo – Economy and Society*, vol. 14, pp. 354–360.

6. Nosyriev O. V. (2022) Smart-spetsializatsiia rehioniv yak innovatsiinyi vektor promyslovoi polityky [Smart specialization of regions as an innovative vector of industrial policy]. *Sotsialno-ekonomichni problemy i derzhava – Socio-Economic Problems and the State*, vol. 2 (27), pp. 115–130. DOI: <https://doi.org/10.33108/sepd2022.02.115>

7. Kraus N. M., Kraus K. M., Marchenko O. V. (2020) Innovatsiine pidpryiemnytstvo i tsyfrovyy biznes: naukovo-ekonomichna ficha rozvytku ta zminy v upravlinni [Innovative entrepreneurship and digital business: scientific and economic feature of development and changes in management]. *Efektivna ekonomika – Efficient Economy*, vol. 4. DOI: <https://doi.org/10.32702/2307-2105-2020.4.6>

8. Pidorycheva I. Yu. (2022) Yevropeyskyi doslidnytskyi prostir: novyi etap rozvytku ta mozhlyvosti intehratsii Ukrainy u voiennyi i poviennyyi periody [European Research Area: a new stage of development and opportunities for Ukraine's integration in wartime and post-war periods]. *Ekonomika promyslovosti – Economy of Industry*, vol. 3 (99), pp. 5–40. DOI: <https://doi.org/10.15407/econindustry2022.03.005>

9. Kraus N. M. (2019) Innovatsiina ekonomika v hlobalizovanomu sviti: instytutsionalnyi bazys formuvannia ta traiektoriia rozvytku: monohrafiia [Innovative economy in the globalized world: institutional basis of formation and development trajectory: monograph]. Kyiv: Ahrar Media Hrup, 492 p. (in Ukrainian)

10. Lanovska H. I. (2017) Innovatsiina ekosystema: sutnist ta pryntsyipy [Innovation ecosystem: essence and principles]. *Ekonomika i suspilstvo – Economy and Society*, vol. 11, pp. 257–262. Available at: http://economyandsociety.in.ua/journal/11_ukr/43.pdf

Дата надходження статті: 27.03.2026

Дата прийняття статті: 17.04.2026

Дата публікації статті: 25.06.2026